

ΠΡΟΣΦΥΓΗ

των Θάνου Τζήμερου και Φαήλου Κρανιδιώτη,

Προέδρου και Αντιπροέδρου, αντίστοιχα, του συνασπισμού «Εθνική Δημιουργία» κατά της συμμετοχής, στις εκλογές της 21 Μαΐου, του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος.

Αξιότιμοι κ.κ. Αρειοπαγίτες,

το Σύνταγμα στο Άρθρο 29, παράγραφος 1, αναφέρει:

1. Έλληνες πολίτες που έχουν το εκλογικό δικαίωμα μπορούν ελεύθερα να ιδρύουν και να συμμετέχουν σε πολιτικά κόμματα, που η οργάνωση και η δράση τους οφείλει να εξυπηρετεί την ελεύθερη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος.

Άρα, προϋπόθεση της νομιμότητας ενός κόμματος, επομένως και της συμμετοχής του στις εθνικές εκλογές είναι το να αναγνωρίζει το δημοκρατικό πολίτευμα ως το μόνο πλαίσιο της λειτουργίας του και η δράση του να επιβεβαιώνει αυτή την προσήλωσή του.

Μολονότι υπάρχουν πολλές απόψεις για το πώς μπορεί να οργανωθεί ένα δημοκρατικό πολίτευμα, δεν υπάρχει καμία αντίρρηση ως προς τα συστατικά τα οποία το συνιστούν. Το βασικότερο εξ αυτών είναι οι πολίτες να έχουν τη δυνατότητα να εκφράζουν τη θέλησή τους και να επιλέγουν την κυβέρνησή τους, μέσω ελεύθερων εκλογών.

Το ΚΚΕ, στις αρχές του, οι οποίες είναι αναρτημένες στον ιστότοπό του, αυτοπροσδιορίζεται ως ένα επαναστατικό κόμμα το οποίο έχει ως στόχο την επιβολή δικτατορίας στην χώρα, την κατάλυση της Δημοκρατίας και την μετατροπή του πολιτεύματος σε ολοκληρωτισμό σταλινικού τύπου.

Στο πρόγραμμά του το οποίο είναι δημοσιευμένο στον ιστότοπο του κόμματος εδώ:

<https://www.kke.gr/export/sites/default/.galleries/docs/Programma.pdf>

αναφέρει τα εξής (παρατίθενται αυτούσια εντός εισαγωγικών):

«Το ΚΚΕ ιδρύθηκε το 1918, ως ώριμος καρπός της ανάπτυξης του εργατικού κινήματος στη χώρα μας, κάτω και από την επίδραση της Μεγάλης Οχτωβριανής Σοσιαλιστικής Επανάστασης του 1917 στη Ρωσία. Είναι το συνειδητό, οργανωμένο, πρωτοπόρο τμήμα της εργατικής τάξης που έχει στρατηγικό στόχο την ανατροπή του καπιταλισμού και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού - κομμουνισμού.»

«Το ΚΚΕ δεν έχασε την ιστορική του συνέχεια. Αντιπάλεψε τον ομορτουτισμό και το λικβινταρισμό στις γραμμές του και κατόρθωσε να βγάλει συμπεράσματα από την 95χρονη δράση του.»

Λικβινταρισμός στην κομμουνιστική ορολογία είναι η αποδοχή από έναν κομμουνιστή της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας ως μόνιμου περιβάλλοντος πολιτικής δράσης.

«Το ΚΚΕ, στην 95χρονη πορεία του, επέδειξε σταθερή προσήλωση σε θεμελιώδεις αρχές για ένα επαναστατικό εργατικό Κομμουνιστικό Κόμμα: Στην αναγνώριση του ηγετικού ρόλου της εργατικής τάξης στην κοινωνική εξέλιξη και στη μαρξιστική - λενινιστική ιδεολογία ως επαναστατική θεωρία για την επαναστατική πολιτική δράση. **Δεν αποκήρυξε ποτέ την ταξική πάλη, τη σοσιαλιστική επανάσταση, τη δικτατορία του προλεταριάτου.**»

«Δύο φορές, το Δεκέμβρη του 1944 και στην τρίχρονη πάλη (1946 - 1949) του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας (ΔΣΕ), το εργατικό κίνημα με επικεφαλής το ΚΚΕ και το σύμμαχο αγροτικό κίνημα **συγκρούστηκαν ένοπλα με την αστική εξουσία**, την οποία στήριξαν με άμεση στρατιωτική ιμπεριαλιστική επέμβαση η Μ. Βρετανία αρχικά και οι ΗΠΑ στη συνέχεια.»

«Ο ελληνικός λαός θα απαλλαγεί από τα δεσμά της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και των ιμπεριαλιστικών ενώσεων, όταν η εργατική τάξη με τους συμμάχους της πραγματοποιήσει τη σοσιαλιστική επανάσταση και προχωρήσει στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού - κομμουνισμού. **Ο στρατηγικός στόχος του ΚΚΕ είναι η κατάκτηση της επαναστατικής εργατικής εξουσίας, της δικτατορίας του προλεταριάτου, για τη σοσιαλιστική οικοδόμηση ως ανώριμη βαθμίδα της κομμουνιστικής κοινωνίας.**»

«Η δράση του ΚΚΕ, σε μη επαναστατική κατάσταση, συμβάλλει αποφασιστικά στην προετοιμασία του υποκειμενικού παράγοντα (Κόμμα, εργατική τάξη, συμμαχίες) για επαναστατικές συνθήκες, για την πραγματοποίηση των στρατηγικών καθηκόντων του:

- Τη συσπείρωση της μεγάλης πλειοψηφίας της εργατικής τάξης με το ΚΚΕ, αποφασισμένης για την επανάσταση.
- Τη συμμαχία της εργατικής τάξης με τα καταπιεζόμενα στον καπιταλισμό λαϊκά στρώματα, άλλα να τραβηχτούν περισσότερο ή λιγότερο ενεργά στην επαναστατική πάλη κι άλλα να ουδετεροποιηθούν.
- **Τη στήριξη του επαναστατημένου λαού από όσο το δυνατόν ευρύτερες δυνάμεις που αποσπώνται από το στρατό.**
- Την εξασφάλιση της συντριπτικής υπεροχής των συσπειρωμένων με το ΚΚΕ επαναστατημένων δυνάμεων έναντι των αντιδραστικών αστικών και ταλαντευόμενων μικροαστικών στην αποφασιστική στιγμή και στα αποφασιστικά σημεία, σημαντικό πολιτικό και ταυτόχρονα οργανωτικό ζήτημα.»

Άρα, το ΚΚΕ, σε συνθήκες Δημοκρατίας, προσπαθεί να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για να προκαλέσει ένοπλη επανάσταση, με στόχο την κατάλυση της Δημοκρατίας και την δημιουργία, στον στρατό, συνθηκών ανάλογων με την πολιτική του στην περίοδο του εμφυλίου πολέμου. Το ότι ο στόχος του είναι να προκαλέσει ξανά εμφύλιο πόλεμο είναι εμφανές στην παρακάτω παράγραφο η οποία αναφέρει ανερευθρίαστα ότι σε περίπτωση που η Ελλάδα δεχθεί επίθεση από εξωτερικό εχθρό θα δεχτεί ταυτόχρονα επίθεση και από τις ένοπλες δυνάμεις του ΚΚΕ, που θα έχουν ως στόχο την κατάληψη της εξουσίας και την ήττα της εγχώριας αστικής τάξης.

«**Σε περίπτωση ιμπεριαλιστικής πολεμικής εμπλοκής της Ελλάδας, είτε σε αμυντικό είτε σε επιθετικό πόλεμο, το Κόμμα πρέπει να ηγηθεί της αυτοτελούς οργάνωσης της εργατικής - λαϊκής πάλης με όλες τις μορφές, ώστε να οδηγήσει σε ολοκληρωτική ήττα της αστικής**

τάξης, εργώριας και ξένης ως εισβολέα, έμπρακτα να συνδεθεί με την κατάκτηση της εξουσίας.»

Ακόμα και αν το ΚΚΕ κατακτήσει την εξουσία με δημοκρατικό τρόπο, δεν πρόκειται να προκηρύξει ξανά εκλογές όπως αναγνώρισε το στέλεχος του Θανάσης Παφίλης σε ερώτηση του Θάνου Τζήμερου στο πλαίσιο πολιτικής συζήτησης, στο κανάλι ΜΕΓΑ, εδώ: <https://www.youtube.com/watch?v=qJSIlaxCHYA>

Αυτή, άλλωστε είναι και επίσημη θέση του κόμματος για **ανεπίστρεπτη** πορεία προς τον σταλινικό ολοκληρωτισμό και την αντικατάσταση των θεσμών και των εξουσιών της Δημοκρατίας από τους «θεσμούς» της σταλινικού τύπου δικτατορίας, οι οποίοι θα είναι υποχρεωτικοί για όλους είτε συμφωνούν είτε όχι:

«Η εργατική εξουσία αντικαθιστά όλους τους αστικούς θεσμούς, που έχει τσακίσει η επαναστατική δράση, με τους νέους λαογέννητους θεσμούς.»

«Κατά το μακρόχρονο αυτό πέρασμα από την καπιταλιστική στην αναπτυσσόμενη κομμουνιστική κοινωνία, η πολιτική της επαναστατικής εργατικής εξουσίας, με καθοδηγητική δύναμη το Κομμουνιστικό Κόμμα, αποκτά προτεραιότητα στη διαμόρφωση, επέκταση και εμβάθυνση, στην πλήρη και ανεπίστρεπτη κυριαρχία των νέων κοινωνικών σχέσεων, όχι βουλευσιαρχικά, αλλά στη βάση των νομοτελειών του κομμουνιστικού τρόπου παραγωγής.»

«Στη θέση του αστικού Στρατού και των Σωμάτων καταστολής, που έχουν διαλυθεί εξ ολοκλήρου, δημιουργούνται νέοι θεσμοί της σοσιαλιστικής εξουσίας, στη βάση της επαναστατικής πάλης για τη συντριβή της αντίστασης των εκμεταλλευτών και την υπεράσπιση της Επανάστασης. Διαμορφώνεται νέο στελεχικό δυναμικό, διαπαιδαγωγημένο με τις αρχές της νέας εξουσίας, από νέους με εργατική καταγωγή. Αξιοποιείται η θετική πείρα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, όπου τα καθήκοντα περιφρούρησης των επαναστατικών κατακτήσεων δεν εκτελούνταν μόνο από τα μόνιμα ειδικά Σώματα, αλλά και από επιτροπές εργατών.»

«Η σοσιαλιστική εξουσία είναι η επαναστατική εξουσία της εργατικής τάξης, η δικτατορία του προλεταριάτου. Η εργατική εξουσία αντικαθιστά όλους τους αστικούς θεσμούς, που έχει τσακίσει η επαναστατική δράση, με τους νέους λαογέννητους θεσμούς. (...) Το Ανώτατο Όργανο της Εργατικής Εξουσίας έχει (...) πλήρεις εξουσίες, νομοθετικές, εκτελεστικές, δικαστικές, τις οποίες οργανώνει αντίστοιχα με επιτελικές δομές.»

«Το επαναστατικό Εργατικό Σύνταγμα και η ανάλογη νομοθεσία συγκροτούν το νέο Δίκαιο που αντιστοιχεί στις νέες οικονομικές σχέσεις.»

«Η έκταση και οι μορφές που χρησιμοποιεί η επαναστατική εργατική εξουσία για την καταστολή της αντεπαναστατικής δράσης εξαρτώνται από τη στάση πολιτικών και κοινωνικών οργανώσεων απέναντι στις δύο αντιμαχόμενες δυνάμεις, την εργατική και την καπιταλιστική.»

«Το επαναστατικό Εργατικό Σύνταγμα και η ανάλογη νομοθεσία συγκροτούν το νέο Δίκαιο που αντιστοιχεί στις νέες οικονομικές σχέσεις.»

Ο Γενικός Γραμματέας και τα στελέχη του ΚΚΕ στις ομιλίες τους μολονότι την επανάσταση την «καμουφλάρουν» πίσω από την λέξη «ανατροπή» αναφέρονται ευθέως στην επιβολή της κομμουνιστικής δικτατορίας και στην ανειρήνευτη πάλη για την κατάργηση του καπιταλισμού. Το παρακάτω είναι απόσπασμα από την ομιλία του γενικού γραμματέα του ΚΚΕ Δ. Κουτσούμπα στις 26/11/12, στην οποία θέτει το δίλημμα:

«Συμβιβασμός με τον καπιταλισμό ή ανειρήνευτος πόλεμος με την εξουσία των εκμεταλλευτών, αδιάκοπη πάλη για την ανατροπή της κυριαρχίας του, ρήξη και οικοδόμηση μιας νέας κοινωνίας, του σοσιαλισμού; Για εμάς στο ΚΚΕ, είναι ξεκάθαρα. Δεν πρόκειται ποτέ να συμβιβαστούμε με το σύστημα που τσακίζει τα όνειρά μας. Δεν πρόκειται ποτέ να δεχτούμε τη βαρβαρότητα της εκμετάλλευσης. Απορρίπτουμε τον ρεαλισμό της υποταγής και του λίγο χειρότερου κακού. Παλεύουμε για έναν άλλο κόσμο, μία κοινωνία χωρίς την παρασιτική παρουσία των καπιταλιστών, μία κοινωνία που θα έχει στο επίκεντρο τις ανθρώπινες ανάγκες. Και αυτή η κοινωνία μπορεί να γίνει πραγματικότητα, αξιοποιώντας σωστά, δημιουργικά και την μεγάλη πείρα -θετική και αρνητική- της πρώτης απόπειρας του προηγούμενου αιώνα.»

Αξιότιμοι κ.κ. Αρεοπαγίτες

εφόσον ο συνταγματικός νομοθέτης όρισε ένα ελάχιστο πλαίσιο για τη νομιμοποίηση ενός κόμματος, η Πολιτεία, διά των οργάνων της, είναι υποχρεωμένη να διαπιστώσει αν αυτό το πλαίσιο υφίσταται. Θα μπορούσε η 1 παράγραφος του άρθρου 29 να περιοριστεί στο: «Έλληνες πολίτες που έχουν το εκλογικό δικαίωμα μπορούν ελεύθερα να ιδρύουν και να συμμετέχουν σε πολιτικά κόμματα» χωρίς να κάνει μνεία των χαρακτηριστικών που πρέπει να διαθέτουν αυτά. Όμως, ο νομοθέτης έκρινε διαφορετικά. Ορθώς δεν υπήρξε αναλυτικός ως προς τα νομιμοποιητικά χαρακτηριστικά των κομμάτων, διότι θα ήταν ως να ποδηγετούσε τους πολίτες, μειώνοντας το εύρος του χαρακτήρα που μπορούν να πάρουν τα πολιτικά κόμματα και φαλκιδεύοντας την ελευθερία των πολιτών στο να σχηματίσουν κόμματα που να εκφράζουν κάθε πολιτική άποψη, ακόμα και ακραία. Ταυτοχρόνως, επίσης ορθώς, κατά την άποψή μας, όρισε τις ελάχιστες δυνατές «προϋποθέσεις ασφαλείας»: η οργάνωση και η δράση τους να εξυπηρετεί την ελεύθερη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος. Εάν δεν ισχύει αυτό, το κόμμα δεν μπορεί να ιδρυθεί ή, αν ιδρυθεί, δεν μπορεί να λειτουργήσει. Το άρθρο 29 θα μπορούσε να διατυπωθεί ή να διαβαστεί και ως εξής: «Έλληνες πολίτες που έχουν το εκλογικό δικαίωμα ΔΕΝ μπορούν να ιδρύουν και να συμμετέχουν σε πολιτικά κόμματα εάν η οργάνωση και δράση τους ΔΕΝ εξυπηρετεί την ελεύθερη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος.»

Μολονότι υπάρχουν πολλών ειδών δημοκρατικά πολιτεύματα στο κόσμο, με επί μέρους χαρακτηριστικά, και μολονότι το είδος των θεσμών της δημοκρατίας είναι αντικείμενο ατερμόνων συζητήσεων, υπάρχουν ορισμένες «σταθερές» της Δημοκρατίας, οι οποίες ισχύουν για κάθε έκφασή της, άνευ των οποίων δεν υφίσταται δημοκρατικό πολίτευμα.

Η βασικότερη από αυτές είναι το ότι οι πολίτες επιλέγουν, με εκλογές, την κυβέρνησή τους. Μια άλλη είναι πως οι ανθρώπινες κοινωνίες διέπονται από νόμους, και σε ένα

δημοκρατικό πολίτευμα οι νόμοι που ψηφίζονται από το ή τα νομοθετικά σώματα έχουν καθολική ισχύ και αλλάζουν μόνο με τους μηχανισμούς που η δημοκρατία προβλέπει. Μια τρίτη είναι πως η δημοκρατία έχει όργανα που εφαρμόζουν τη Δικαιοσύνη και επιβάλλουν τους νόμους, τα οποία έχουν και το «μονοπώλιο» άσκησης νόμιμης βίας.

Άρα, ένα κόμμα για να εξυπηρετεί με την οργάνωση και τη δράση του τη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος θα πρέπει, τουλάχιστον, να αποδέχεται τα ανωτέρω.

Όμως, το ΚΚΕ δεν αποδέχεται κανένα. Πέρα από τον εκπεφρασμένο στόχο του για επιβολή δικτατορίας στη χώρα, είτε μετά από ένοπλη εξέγερση είτε εάν πάρει την εξουσία μέσω εκλογών, η δράση και η οργάνωσή του στο πλαίσιο της δημοκρατίας, έχουν ως στόχο την κατάλυσή της ή, μέχρι να επιτευχθεί αυτό, τον ακρωτηριασμό της.

Το ΚΚΕ, μολοντί συμμετέχοντας στο Κοινοβούλιο, αποτελεί μέρος του νομοθετικού σώματος, εκφράζει συνεχώς την απόλυτη περιφρόνησή του στους νόμους που ψηφίζουν οι αντιπρόσωποι του «λαού» και διακηρύσσει την πρόθεσή του να τους «ακυρώσει στον δρόμο» απαιτώντας μάλιστα, ενώ παρανομεί, να μην υφίσταται τις συνέπειες του νόμου. Το βασικό του πολιτικό slogan είναι: «απειθαρχία – ανυπακοή», στους νόμους του δημοκρατικού πολιτεύματος.

Τα παραδείγματα αυτής της συμπεριφοράς είναι χιλιάδες. Σταχυολογούμε μερικά:

1. Σε άρθρο του στον Ριζοσπάστη, το (αποβίωσαν) ιστορικό στέλεχος του ΚΚΕ, Μάκης Μαΐλης, μέλος του Πολιτικού Γραφείου της ΚΕ του ΚΚΕ, έγραφε στις 17 Μαΐου 2009 προπαγανδίζοντας το δικαίωμα των οπαδών του ΚΚΕ να παρανομούν (<https://www.rizospastis.gr/story.do?id=5088045>):

«Απειθαρχία - ανυπακοή σημαίνει να ξηλώνεις τις χαφιεδοκάμερες, όπως για παράδειγμα έκανε η πλειοψηφία του Δήμου Νίκαιας. Σημαίνει να αρνείσαι την εφαρμογή των Τοπικών Συμφώνων Απασχόλησης, όπως για παράδειγμα έκαναν η πλειοψηφία του Δήμου Νίκαιας και παλιότερα η επίσης κομμουνιστική πλειοψηφία του Δήμου Περάματος.

Απειθαρχία - ανυπακοή σημαίνει και η άρνηση του ΚΚΕ να αποδεχθεί έλεγχο από την Εφορία των συνδρομών και εισφορών χιλιάδων μελών και φίλων του, τόσο γιατί το ΚΚΕ έχει πικρή πείρα παλιότερων χρόνων, όσο και γιατί και σήμερα είναι πολυπληθείς οι διώξεις εργατών και εργατριών, που μόλις απεργήσουν απολύονται!

Απειθαρχία είναι να ρίχνεις τα κάγκελα νατοϊκής βάσης απ' όπου βομβαρδίζονται λαοί, σε πείσμα διεθνούς συμφωνίας που έχει υπογράψει η ελληνική κυβέρνηση. Το ίδιο και εκείνο το περίφημο βήμα των κομμουνιστών, προσπέλασης της απαγορευτικής γραμμής που οριοθέτησαν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και η πρεσβεία των ΗΠΑ, κατά την επίσκεψη Κλίντον στην Αθήνα.

(...)

Το σύνθημα απειθαρχία - ανυπακοή σημαίνει δράση καθημερινή σε κάθε τόπο δουλειάς και κατοικίας, με τη χρήση όλων των μορφών πάλης που θα αποφασίσει ο συγκεκριμένος συλλογικός χώρος των εργατών - εργατριών, όσο μικρός κι αν είναι αυτός. Ναι, οι εκατό εργάτες ενός εργοστασίου έχουν δικαίωμα να κλείσουν μία εθνική οδό. Όπως το έχουν και οι χίλιοι και οι δέκα χιλιάδες.

Απειθαρχία - ανυπακοή σημαίνει, λοιπόν, ότι ο εργαζόμενος αψηφά την ύπαρξη νόμων που εμποδίζουν τη δράση του, νόμων που άλλοι ονομάζονται «περί παρακώλυσης συγκοινωνιών» και άλλος ορίζει ως «τρομοκρατική ενέργεια» την κατάληψη οδοστρωμάτων και δημοσίων κτιρίων.

Το δικαίωμα να δρα το ΚΚΕ, να δρουν η εργατική τάξη, ο λαός, με αυτά τα συνθήματα, το έχουν από το επιστημονικά αποδεδειγμένο γεγονός, ότι όλο τον πλούτο τον παράγουν οι εργαζόμενοι και τον ιδιοποιείται το κεφάλαιο. Το έχουν από το γεγονός ότι η πολιτική εξουσία στηρίζει και νομικά

θωρακίζει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Οι παραγωγοί του πλούτου τον δικαιούνται εξ ολοκλήρου. Είναι δικός τους.

Το ΚΚΕ δεν κρύβει τους στόχους του. Ούτε τους διακηρύσσει μόνο. Και τους λέει δημόσια και παλεύει για να τους υιοθετήσουν η εργατική τάξη και οι δυνάμει σύμμαχοί της.

Αν και τα συνθήματα **«Νόμος είναι το δίκαιο του εργάτη»** και **«Απειθαρχία - Ανυπακοή»** είναι πολύ παλιά και εφαρμοσμένα, εδώ κι ένα διάστημα δέχονται ισχυρότερη απ' ό,τι στο παρελθόν επίθεση, συνδυασμένη με το χυδαίο αντικομμουνισμό.

Δεν είναι φυσικά τυχαίο, ότι αυτή η επίθεση εντάθηκε μόλις έσκασε μύτη η καπιταλιστική οικονομική κρίση. Τα αστικά κόμματα και τα οικονομικά τους στηρίγματα ένωσαν τον υπαρκτό κίνδυνο να ανυψωθεί το ταξικό εργατικό κίνημα, να απομονωθούν οι κυβερνήσεις, τα όργανα του κεφαλαίου σε ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ και να τσακιστεί η εργοδοτική τρομοκρατία. Αυτά όλα βεβαίως πηγαίνουν χέρι χέρι με την ισχυροποίηση του ΚΚΕ και με την αγωνιστική ανάταση των μαζών.

Μαζί με την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ και δημοσιογραφικά όργανα, επιστρατεύτηκαν και καθηγητές Πανεπιστημίων, που... φρικίασαν μπροστά στο άκουσμα! Και συνόδευσαν τη φρίκη τους με τον απαραίτητο αντικομμουνισμό!

Ας δούμε δύο από τις χαρακτηριστικές περιπτώσεις πανεπιστημιακών.

Του Στ. Τσακουράκη, ο οποίος έγραψε στην εφημερίδα ΤΑ ΝΕΑ (28/04/2009):

«Αναρωτιέμαι τι σημαίνει άραγε η ανυπακοή στην οποία καλεί τους πολίτες το ΚΚΕ. Δεν επαναλαμβάνει απλώς αυτό που χρόνια τώρα διατυμπανίζει, ότι δηλαδή πρέπει να τα σπάσουμε με την Ευρωπαϊκή Ένωση, το ΝΑΤΟ, τους φιλελεύθερους και τους ιμπεριαλιστές, αλλά καλεί το λαό σε ανυπακοή. Με αφορμή μάλιστα την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου για την εξίσωση των συνταξιοδοτικών ορίων μεταξύ ανδρών και γυναικών, πρόσθεσε και τη λέξη απειθαρχία. Ανυπακοή και απειθαρχία, λοιπόν. Συμβιβάζεται με τη δημοκρατία το κάλεσμα ενός κοινοβουλευτικού κόμματος σε ανυπακοή (...); Η απάντηση είναι φυσικά και κατηγορηματικά αρνητική».

Και του Θ. Διαμαντόπουλου, ο οποίος έγραψε στον ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΕΠΕΝΔΥΤΗ (25/4/2009):

«Ας αναλογιστούμε μόνο τι αντιδράσεις θα προκαλούσε η φράση νόμος είναι το δίκιο του αστού, προφερόμενη από κάποιον πολιτικό που θα έκρινε ότι τα υπόλοιπα κοινωνικά στρώματα οικειοποιούνται και εκμεταλλεύονται τη δημιουργικότητα και τον παραγωγικό μόχθο της αστικής τάξης»...

Εννοείται ότι τα παραπάνω των κυρίων καθηγητών συνοδεύονται με τα γνωστά «σταλινολογικά» των εγκλημάτων! Επιβεβαιώνοντας έτσι, ότι ο αντικομμουνισμός πηγαίνει πάντα μαζί με την επίθεση στα εργατικά δικαιώματα, με την προσπάθεια να μένουν οι εργαζόμενοι στο περιθώριο, υποταγμένοι, μοιραίοι και άβουλοι αντάμα.

Ιδού, λοιπόν, ο Στ. Τσακουράκης: *«το ΚΚΕ (...) έχει δικαιολογήσει ακόμη και τις διαβόητες "δίκες" της Μόσχας, τις μαζικές εκτελέσεις και εγκλεισμούς σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και ψυχιατρεία»...* Σε ανάλογο ύφος και ο Θ. Διαμαντόπουλος.»

Αυτά υποστήριζε ο Μ. Μαΐλης στηλιτεύοντας τις απόψεις κορυφαίων Συνταγματολόγων και Πανεπιστημιακών, για το μη σύννομο των δράσεων του κόμματός του. Υπογραμμίζουμε την άποψη του Στ. Τσακουράκη: *«Συμβιβάζεται με τη δημοκρατία το κάλεσμα ενός κοινοβουλευτικού κόμματος σε ανυπακοή (...); Η απάντηση είναι φυσικά και κατηγορηματικά αρνητική.»* η οποία επισημαίνει την ασυμβατότητα ανάμεσα στην ιδιότητα του κοινοβουλευτικού κόμματος και σε εκείνη του μόνιμου επαναστάτη, του διαρκώς παράνομου, της οργάνωσης που καλεί τους πολίτες να παρανομήσουν πείθοντάς τους ότι έχουν ένα, εξωθεσμικής προέλευσης, δικαίωμα στην παρανομία, το «δίκιο του εργάτη» το οποίο κατισχύει των νόμων και των θεσμών του δημοκρατικού πολιτεύματος.

2. Στις 6/11/2012 η τότε Γ.Γ. του ΚΚΕ Αλέκα Παπαρήγα μιλώντας στην Ομόνοια προς τους διαδηλωτές του ΠΑΜΕ δήλωσε:

"Καλούμε το λαό να προχωρήσει σε συστηματική και καλά οργανωμένη απειθαρχία και ανυπακοή όχι μόνο στις αποφάσεις της κυβέρνησης, αλλά γενικότερα στο σύστημα".

Μάλιστα, υποστήριξε ότι "είναι η καλή αρχή για να οργανωθεί η αντεπίθεση που πρέπει να καταλήξει στην κατάργηση των μονοπωλίων, στην απεμπλοκή από τις δεσμεύσεις της ΕΕ". Η κ. Παπαρήγα τόνισε ότι "οποιαδήποτε άλλη λύση προτείνεται, είναι εντός των τειχών".

(<https://www.reporter.gr/Apopseis/Anemodeikths/212270-Xekinhsan-oi-sygentrwseis-sto-kentro-ths-Athhnas>)

3. Από το βήμα της Βουλής, ο βουλευτής του ΚΚΕ Χρ. Κατσώτης, στις 7/11/2012, σήκωσε τη σημαία της επανάστασης λέγοντας: «Το ΚΚΕ καλεί το λαό σε συστηματική και καλά οργανωμένη απειθαρχία και ανυπακοή, όχι μόνο στις αποφάσεις της κυβέρνησης, αλλά γενικότερα στο σύστημα. Αυτή είναι μια προϋπόθεση για να οργανωθεί η αντεπίθεση, για να καταλήξει στην κατάργηση των μονοπωλίων, στην απεμπλοκή από τις δεσμεύσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στην αποδέσμευση για να προχωρήσει ο δρόμος για την εξουσία της εργατικής τάξης με τη λαϊκή κυριαρχία.»

(<https://www.902.gr/eidisi/politiki/1010/kke-kalei-lao-se-organomeni-apeitharhia-kai-anypakoi>)

4. Στο ίδιο μήκος κύματος, ο σημερινός Γ.Γ. του ΚΚΕ Δ. Κουτσούμπας επεκτείνει το πεδίο της ανυπακοής και εκτός συνόρων, καλώντας τη χώρα να μην εφαρμόζει τις διεθνείς συνθήκες που έχει υπογράψει (Ομιλία στη Μυτιλήνη, 2/3/2016)

(<https://www.iefimerida.gr/news/254318/koytsoympas-anypakoi-stis-synthikes-sengken-doyvlinoy-na-dinoyme-stoys-prosfyges>)

Ήταν μήπως μόνο σε λεκτικό επίπεδο αυτό το ρεσιτάλ παρανομίας που έδωσε σε ολόκληρη την μεταπολίτευση το ΚΚΕ; Όχι βέβαια. Το ΚΚΕ καθιέρωσε την παρανομία ως πάγια τεχνική πολιτικής δράσης. Οργάνωσε τάγμα εφόδου, το ΠΑΜΕ. Το εξόπλισε με στείλιάρια από φτυάρια ως δήθεν κοντάρια σημαίων και το στέλνει σχεδόν επί καθημερινής βάσης να διαπράττει παρανομίες, πολλές εκ των οποίων είναι κακουργηματικού χαρακτήρα. Το ΠΑΜΕ αποκλείει δρόμους διαπράττοντας το αδίκημα της παρακώλυσης συγκοινωνιών, καταλαμβάνει καταπέλτες πλοίων εμποδίζοντάς τα να αποπλεύσουν και θέτοντας τους επιβάτες τους σε μια ιδιότυπη ομηρεία, περιφρουρεί τις απεργιακές κινητοποιήσεις, που οργανώνουν συνδικαλιστές του ΚΚΕ, δηλαδή εμποδίζει εργαζόμενους που δεν θέλουν να απεργήσουν από το να ασκήσουν το νόμιμο δικαίωμά τους να προσέλθουν στην εργασία τους, εμποδίζει ακόμα και τους ιδιοκτήτες των επιχειρήσεων να μπουκάρουν έστω και στον περίβολο της ιδιοκτησίας τους, επιτίθεται στην αστυνομία και προκαλεί τραυματισμούς αστυνομικών, «μπουκάρει» σε Υπουργεία και Δημόσιες Υπηρεσίες, προξενώντας καταστροφές, διοργανώνει συνεχώς πορείες με απίθανα αιτήματα, οι οποίες βυθίζουν τη ζωή των μεγάλων πόλεων σε ένα συνεχές χάος.

Το ΚΚΕ έχει διεισδύσει στην Εκπαίδευση, καθιερώνοντας ένα πάγιο καθεστώς παραβατικότητας και ανομίας, το οποίο έχει μετατρέψει τα ΑΕΙ σε θερμοκήπια εγκληματικότητας. Έχει διεισδύσει στον συνδικαλισμό, ιδιαίτερα στον κρατικό, καθιστώντας τον, διαχρονικώς, μοχλό αντίδρασης σε οποιαδήποτε προσπάθεια εκσυγχρονισμού του δημόσιου τομέα. Με μαξιμαλιστικά αιτήματα, πέρα από κάθε λογική και εκτός των αντοχών της Οικονομίας, το ΚΚΕ δεν ικανοποιείται ποτέ, ούτε από τις

κρατικές ούτε από τις ιδιωτικές παροχές, στον εργασιακό χώρο. Έχει κηρύξει τον πόλεμο στους συντελεστές που βοηθούν την Οικονομία να αναπτυχθεί, δηλαδή τους επενδυτές και τα επιχειρηματικά στελέχη, θεωρώντας τους «κλέφτες του ιδρώτα των εργαζομένων» οι οποίοι, κατά την αντίληψη του ΚΚΕ, είναι οι μόνοι που παράγουν πλούτο, άρα πρέπει να τον καρπούνται κατά 100%. Βεβαίως δεν είχε την ίδια αντίληψη όταν διατηρούσε επιχειρήσεις (Τυποεκδοτική, Κανάλι 902) τις οποίες οδήγησε σε χρεοκοπία, απολύοντας, χωρίς καν τη νόμιμη αποζημίωση, τους εργαζόμενους σ' αυτές.

Με αυτή την ιδεολογία ως υπόβαθρο, το ΚΚΕ από την εποχή της μεταπολίτευσης μέχρι σήμερα, έχει καθιερώσει στη χώρα ένα μόνιμο συγκρουσιακό περιβάλλον, το οποίο μολύνει τις ανθρώπινες σχέσεις και κατακερματίζει την κοινωνία μας, σε ομάδες αντιπάλων, οι οποίες, κατά την καθοδήγηση του, όχι μόνο δεν πρέπει να συνεργάζονται, αλλά οφείλουν να επιδιώκουν την εξόντωση των άλλων, όσων το ΚΚΕ θεωρεί ταξικούς εχθρούς.

Το ΚΚΕ εμπνεύστηκε και επέβαλε την θεσμική ανομία, δηλαδή την αντίληψη ότι όταν κάποιος κρατάει κομματική σημαία τίθεται υπεράνω του νόμου και έχει το δικαίωμα να παρανομεί ασύστολα, να ονομάζει τις παράνομες πράξεις «αγωνιστικές κινητοποιήσεις» και να μην τιμωρείται ποτέ. Το ΚΚΕ έχει επιβάλει στον δημόσιο λόγο ιδεολογική τρομοκρατία, στοχοποιώντας οποιονδήποτε διαφωνεί με την παράνομη δράση του. Παραχαράσσει την ιστορία, αποκρύπτοντας τα εγκλήματα του και παρουσιάζει τον εαυτό ως μόνιμο θύμα του «αστικού κράτους». Ονομάζει τον ελληνικό στρατό «μοναρχοφασιστικό». Οικειοποιείται τον δημόσιο χώρο, τον οποίον έχει μεταβάλει σε πίνακα κομματικών ανακοινώσεων, διαπράττοντας κατά συρροή και κατ' εξακολούθηση το αδίκημα της παράνομης αφισοκόλλησης. Είναι απορίας άξιον, το πώς ουδέποτε τιμωρείται με χρηματικό πρόστιμο ούτε οι κομματικοί του αφισοκολλητές καταδικάζονται για αφισορρόπανση όπως ο νόμος προβλέπει, ένδειξη πως ακόμα και η Δικαιοσύνη αδυνατεί να εφαρμόσει τη νομοθεσία, όταν ο παρανομών έχει την κομματική ταυτότητα του ΚΚΕ. (Αυτή την τακτική, οφείλουμε να αναφέρουμε, πως την έχουν υιοθετήσει κι άλλα κόμματα, ιδιαίτερα κατά τις προεκλογικές περιόδους.) Η Εθνική Δημιουργία απορεί για το πώς κόμματα και πολιτικοί που ζητούν από τον πολίτη να τους ορίσει με την ψήφο τους ως εγγυητές της νομιμότητας, το κάνουν αυτό με παράνομο τρόπο! Καθώς στην πολιτική μας ιστορία ουδέποτε κολλήσαμε αφίσες, ανακοινώσεις ή φωτογραφίες υποψηφίων σε δημόσιο χώρο, και ουδέποτε γράψαμε στιδήποτε σε δημόσιο χώρο, θεωρούμε ότι η ανοχή της Πολιτείας στην παράνομη πολιτική αφισορρόπανση δημιουργεί εκτός από αισθητική υποβάθμιση του περιβάλλοντος και συνθήκες αθέμιτου ανταγωνισμού στην προεκλογική μάχη.

Το ΚΚΕ απειλεί με σωματική βία και συχνά διαπράττει βίαιες ενέργειες εναντίον των «αντιφρονούντων», ώστε να τους εκφοβίσει για να πάψουν να διατυπώνουν αντίθετες απόψεις. Ο πρόεδρος της ΕΘΝΙΚΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ, Θάνος Τζήμερος, έχει υποστεί σε καθημερινή βάση αυτή την βία, η οποία αρκετές φορές, και μάλιστα στον θεσμικό χώρο του Περιφερειακού Συμβουλίου Αττικής, στο οποίο έχει εκλεγεί, εκπροσωπώντας το 3% περίπου των πολιτών της Αττικής, έχει πάρει τη μορφή σωματικών επιθέσεων από στελέχη του ΚΚΕ. (Έχει υποβάλει μηνύσεις, η εκδίκαση των οποίων δεν έχει ακόμη τελεσιδικήσει.) Το ΚΚΕ έχει διεισδύσει στον χώρο των ΜΜΕ, αναθέτοντας στους πιστούς σ' αυτό

δημοσιογράφους αποστολές δολοφονίας χαρακτήρων, έτσι ώστε όποιος αντιτίθεται στον ολοκληρωτισμό του να αποδομείται εμφανιζόμενος ως «φασίστας», «ναζί», «ακροδεξιός», «χαφιές», «ρουφιάνος», «εμμονικός», «παραληρηματικός», «ψυχωτικός», «γραφικός», χωρίς καμμία τεκμηρίωση των κακόσημων χαρακτηρισμών, έτσι ώστε να καθίσταται αντιπαθής και να υπονομεύεται το κύρος και η αξιοπιστία του.

Ακόμα και ως κοινοβουλευτικό κόμμα, το ΚΚΕ αντιτίθεται στις υποχρεώσεις που όλα τα κόμματα υπέχουν, έναντι του νόμου, εκ των οποίων θεμελιώδης είναι η υποχρέωσή του να δέχεται οικονομικό έλεγχο από τα αρμόδια όργανα της Πολιτείας. Και μόνο αυτή η άρνησή του, η οποία ενδεχομένως να υποκρύπτει ύποπτες πηγές χρηματοδότησης (είναι γνωστό ότι μέχρι το 1990 εχρηματοδοτείτο από την ΕΣΣΔ, για να προωθεί τους στρατηγικούς σκοπούς της), θα έπρεπε να είναι επαρκής λόγος για την απαγόρευση της λειτουργίας του. Δυστυχώς, το υπάρχον νομικό πλαίσιο επιβάλλει στο ΚΚΕ κάθε χρόνο ένα «συμβολικό» πρόστιμο-χάδι, επιβραβεύοντας την παράνομη στάση του και δίνοντας στους πολίτες το μήνυμα ότι η παρανομία με κομματικό μανδύα είναι ουσιαστικώς μη τιμωρήσιμη.

Η ειδησεογραφία, καθημερινώς, βρίθει από περιπτώσεις παραβατικής συμπεριφοράς στελεχών ή μελών του ΚΚΕ και από ανακοινώσεις του κόμματος που τις επιβραβεύει. Περιέργως, σπάνια αυτές οι συμπεριφορές φτάνουν ενώπιον της Δικαιοσύνης και ακόμα σπανιότερα τιμωρούνται. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η πισώπλατη επίθεση στις 5/10/2019 με κλωτσιά-καράτε σε αστυνομικό των ΜΑΤ από το στέλεχος του ΚΚΕ, Βασίλειο Πύρρο, μέλος του κεντρικού συμβουλίου της ΚΝΕ και υποψηφίου δημοτικού συμβούλου Θήβας με την παράταξη Λαϊκή Συσπείρωση, που είναι ο βραχίονας του ΚΚΕ στην τοπική αυτοδιοίκηση. Ο βιαιοπραγής ουδέποτε συνελήφθη. Το ΚΚΕ κατήγγειλε όσους τον αναγνώρισαν, ως χαφιέδες, υπερασπιζόμενο την εγκληματική του ενέργεια! (Συνημμένο 1)

Να σημειωθεί ότι τα επεισόδια εκείνα έγιναν λόγω της επίσκεψης του Αμερικανού Υπουργού Εξωτερικών, Μάικ Πομπέο, στην Αθήνα. Το ΚΚΕ δεν αναγνωρίζει στη νόμιμη κυβέρνηση της χώρας το δικαίωμα να ασκεί εξωτερική πολιτική και να καλεί ξένους αξιωματούχους για επίσημη επίσκεψη. Οι διαδηλωτές του ΠΑΜΕ έβαλαν φωτιά σε σημαίες των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, έξω από την αμερικανική πρεσβεία, πέταξαν μπογιές στο άγαλμα του Τρούμαν, προκάλεσαν καταστροφές στη δημόσια περιουσία, κυκλοφοριακό χάος στην πρωτεύουσα, και συνεπλάκησαν με τους αστυνομικούς, καταστάσεις που έχουν τον χαρακτήρα ενδημικού φαινομένου στη ζωή της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, τουλάχιστον. Το ΚΚΕ αποκαλεί την αστυνομία «δυνάμεις καταστολής» (<https://www.rizospastis.gr/story.do?id=12046075>) τους αστυνομικούς «μπάτσους» (<https://www.rizospastis.gr/story.do?id=3570029>) και αντιτίθεται στον θεσμικά προβλεπόμενο ρόλο της, δηλαδή της αποκατάστασης της τάξης όταν αυτή διασαλεύεται, ρολό κομβικό για τη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος.

Ηθικός αυτουργός των επεισοδίων και των επιθέσεων σε αστυνομικούς ήταν ο Γ.Γ. του ΚΚΕ, Δημήτρης Κουτσούμπας ο οποίος δήλωσε: «Η υπογραφή της νέας συμφωνίας ανάμεσα στην Ελλάδα και τις ΗΠΑ, και ιδιαίτερα η διατήρηση και η επέκταση των στρατιωτικών αμερικάνικων βάσεων στην Ελλάδα, οδηγούν μόνο σε ακόμα μεγαλύτερη ανασφάλεια τον ελληνικό λαό, σε ακόμα μεγαλύτερη αποσταθεροποίηση την περιοχή, σε ακόμα μεγαλύτερη εμπλοκή σε επεμβάσεις, σε αποστολές εκτός συνόρων και σε ιμπεριαλιστικούς πολέμους και γι' αυτό υψώνουμε από σήμερα ένα στεντόρειο "όχι" απέναντι σε όλα αυτά. Συνεχίζουμε τον αγώνα, συνεχίζουμε την αντίσταση».

Να υπογραμμίσουμε ότι και η ΕΘΝΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ διαφωνεί συχνά με κυβερνητικές επιλογές και αναλαμβάνει αγώνα εναντίον τους. Αυτό όμως το κάνει νόμιμα: με αρθρογραφία, με σχόλια στα social media, με ομιλίες των στελεχών της, με συνεντεύξεις στα ΜΜΕ, με συμμετοχή στις εκλογές. Υποβάλλουμε αυτή την προσφυγή διότι θεωρούμε αυτονόητο, ότι κάθε πολιτικός αγώνας θα πρέπει να ασκείται στο πλαίσιο της νομιμότητας. Εάν οι πολίτες πεισθούν από τις απόψεις μας και μας αναθέσουν την εντολή να ασκήσουμε διαφορετική πολιτική, έχει καλώς. Εάν δεν πεισθούν, θα συνεχίσουμε τον αγώνα μας, νόμιμα, όπως τον κάνουμε μέχρι σήμερα. Είναι απαράδεκτο να θεωρείται πολιτική δραστηριότητα η εγκληματική δράση του ΠΑΜΕ, του τάγματος εφόδου του ΚΚΕ, και να γίνεται ανεκτή, ως δήθεν πολιτική άποψη, η θεωρητική κάλυψη από μέρους των κομματικών αξιωματούχων του ΚΚΕ, των εγκληματικών του ενεργειών.

Για το ΚΚΕ δεν υπάρχει η έννοια της νομιμότητας όπως την αντιλαμβάνεται το δημοκρατικό πολίτευμα. Νόμος είναι το «δίκιο του εργάτη», το οποίο όμως δεν το εκφράζει ο εργάτης, αλλά ο αυτόκλητος και αυτοχρισθείς εκπρόσωπος του, δηλαδή του ΚΚΕ, παρά τα πολύ μικρά ποσοστά που παίρνει στις εκλογές. Στις τελευταίες εθνικές εκλογές, στις 4 Ιουλίου 2019, το ΚΚΕ πήρε 5,3% των ψήφων, με το ποσοστό των ψηφισάντων να είναι 57,78 % του εκλογικού σώματος. Αυτό σημαίνει πως μόνο το 3,06% του συνόλου των εκλογέων όρισαν ως εκπρόσωπό τους το ΚΚΕ. (Το υπόλοιπο 96,94% θα αποτελείται, σύμφωνα με την αντίληψη του ΚΚΕ, από «πλουτοκράτες».) Όμως, παρά το γλίσχρο εκλογικό του ποσοστό, το ΚΚΕ διεκδικεί, με την συμπεριφορά του, κεντρικό πολιτικό ρόλο και το δικαίωμα να ορίζει εκείνο την εσωτερική και εξωτερική πολιτική της εκάστοτε κυβέρνησης. Κάθε φορά που διαφωνεί - και αυτό το κάνει πολύ συχνά - διοργανώνει αγωνιστικές κινητοποιήσεις στέλνοντας ομάδες κρούσης που καταλύουν την νομιμότητα και έχουν επιβάλει στη χώρα ένα πάγιο καθεστώς, σχεδόν νομιμοποιημένης, βίας. Το δημοκρατικό πολίτευμα δεν αναγνωρίζει, σε κανένα κόμμα, τη

δυνατότητα να βιαιοπραγεί εναντίον των αποφάσεων των θεσμικών οργάνων. Ούτε είναι δυνατόν να λειτουργήσει η δημοκρατία όταν επικρέμαται, ως δαμόκλειος σπάθη, πάνω από τον δημόσιο βίο, η μόνιμη απειλή πως «θα καεί η Αθήνα» στην περίπτωση που κάποιος νόμος ή κάποια υπουργική απόφαση δεν έχει την έγκριση του ΚΚΕ.

Για το ΚΚΕ, το αντάρτικο της περιόδου 1946-49 δεν έχει τελειώσει ακόμα. Η βία, όπως και τότε, είναι ο τρόπος δράσης του. Οι προθέσεις αλλά και οι ενέργειές του χαρακτηρίζονται, παγίως, επαναστατικές, όχι με την μεταφορική έννοια του όρου δηλαδή της ρηξικέλευθης καινοτομίας αλλά με την κυριολεκτική, καθώς συντείνουν στην δημιουργία συνθηκών κατάλληλων για ένοπλη εξέγερση κατά των μη οπαδών του ΚΚΕ, με στόχο την κατάλυση του δημοκρατικού πολιτεύματος και την επιβολή δικτατορίας. Το πρόγραμμα του ΚΚΕ το καθιστά αυτό απολύτως σαφές:

«Το επαναστατικό εργατικό - λαϊκό μέτωπο αποκτά την ικανότητα να αντιτάσσει τη δική του βία ενάντια στη βία του κεφαλαίου, την ικανότητα να επιδρά παραλυτικά στα επιτελεία του ταξικού αντιπάλου να αδρανοποιεί τα αντεπαναστατικά σχέδιά του, να τα αποκόβει από την ενεργό στήριξη του ανθρώπινου δυναμικού, εκείνου που έχει εργατική - λαϊκή καταγωγή.»

Ερωτάσθε, αξιότιμοι κ. Αρειοπαγίτες: υπάρχει νόμιμη κομματική βία στο πλαίσιο του δημοκρατικού πολιτεύματος; Η «παραλυτική επίδραση» στα επιτελεία του ταξικού αντιπάλου, δηλαδή η παρεμπόδιση των λειτουργιών της «αστικής δημοκρατίας», που βλέπουμε να ασκείται από το ΚΚΕ σε όλη τη διάρκεια της μεταπολίτευσης, εξυπηρετεί τη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος; Η συνεχής επίκληση του «αντάρτικου» της περιόδου '46 -'49 ως των αγώνων που δεν δικαιώθηκαν, αλλά θα δικαιωθούν με την επανάληψη της ένοπλης σύγκρουσης στο μέλλον, συμβάλλει στην πολιτική ηρεμία και στη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος;

Στις 12 Οκτωβρίου 2019, 70 χρόνια μετά την ήττα των στασιαστών του ΚΚΕ στο Βίτσι, στα εγκαίνια του μνημείου του ΚΚΕ στη Γυάρο, ο Γενικός Γραμματέα του ΚΚΕ, Δ. Κουτσούμπας περιέγραψε τον διαρκή εμφύλιο τον οποίο φαντασιώνεται το ΚΚΕ, μέχρι να αποκτήσει πραγματική υπόσταση, λέγοντας τα εξής:

"Δεν ξεχνάμε τίποτα, δεν συγχωρούμε τίποτα. Όσο ισχυρός, όσο βάνουσος και να 'ναι ο αντίπαλος, εμείς θα νικήσουμε. Εμείς θα ανοίγουμε κάθε μέρα, κάθε ώρα, και μια καινούργια ρωγμή σ' αυτό το σάπιο σύστημα, ώσπου να καταρρεύσει μέσα από τις ίδιες τις αντιφάσεις του, κάτω από τα σφοδρά χτυπήματα της επαναστατημένης εργατικής τάξης και των συμμάχων της. Το ΚΚΕ στέκει και σήμερα καρφί στο μάτι τους. Το ΚΚΕ σαλπίζει αντίσταση, οργάνωση, ανατροπή. Γίνεται όπλο η γνώση πως ο αντίπαλος δεν διστάζει να φτάσει έως τη φυσική εξόντωση του αγωνιστή όταν στη δράση του βλέπει κίνδυνο για την εξουσία και τα κέρδη του. Και γίνεται όπλο αυτή η γνώση, γιατί μας διδάσκει το ανειρήνευτο της πάλης, πως δεν ξεμπερδεύεις με τέτοιον αντίπαλο γλείφοντας τα κόκαλα που πετά απ' το τραπέζι. Πως ή θα την πας την πάλη σου ως το τέρμα ή εδώ θα μας γονατίζουν διαρκώς. Και τέτοια απόφαση έχουμε πάρει. Ανειρήνευτη είναι αυτή η πάλη. Ήταν ανειρήνευτη και τότε που σφύραγε στον αέρα το μαστίγιό τους. Είναι ανειρήνευτη και σήμερα που σφάζουν με το γάντι."

Και για να μην υπάρξει η παραμικρή αμφιβολία για τις προθέσεις του, προσέθεσε: "Να ποιος είναι ο ρόλος μας σήμερα: Γερό ΚΚΕ που να μπορεί να εκπληρώσει την ιστορική του αποστολή,

που θα αντέχει και θα συνεχίσει να δρα με την ίδια αταλάντευτη πίστη για το νομοτελειακό, το αναπόφευκτο πέρασμα από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό - κομμουνισμό. Είμαστε σίγουροι ότι "οι μέρες που λαχτάρησαν" οι κρατούμενοι της Γυάρου, οι ήρωες του εργατικού μας κινήματος, "θα 'ρθουν". Οι μέρες που λαχταρούμε όλοι και όλες εμείς, η σημερινή νέα γενιά, "θα 'ρθουν". Θα φροντίσουμε" κι εμείς με τη σειρά μας, όπως οι προηγούμενες γενιές, γι' αυτό."

Φροντίζοντας να ξανάρθουν εκείνες οι μέρες, το ΚΚΕ οργώνει τη χώρα στήνοντας παντού μνημεία του εμφυλίου, εκδίδοντας προπαγανδιστικά έντυπα και εκφωνώντας λόγους μίσους που θα έπρεπε να προκαλέσουν όχι μόνο το δημοσιογραφικό και το πολιτικό αλλά κυρίως το εισαγγελικό ενδιαφέρον.

Να τι είπε το μέλος της ΚΕ του ΚΚΕ, Δ. Γόντικας, στις 19/8/2017, στα εγκαίνια ενός άλλου εμφυλιοπολεμικού μνημείου, στη Φλώρινα: "Δε βάζουμε τελεία και παύλα στο μεγάλο έπος του ΔΣΕ με το τέλος των εκδηλώσεων για τα 70 χρόνια. Ο αγώνας δεν τελείωσε. Η κοινωνία για την οποία παλεύουμε, ο Σοσιαλισμός - Κομμουνισμός, δεν είναι ουτοπία και ονειροπόλημα. Οι λαοί δεν είπαν ακόμα την τελευταία λέξη τους. Τα διδάγματα της Οκτωβριανής Επανάστασης, που φέτος τιμάμε τα 100 χρόνια της, παραμένουν πάντα ζωντανά και πάντα επίκαιρα. Ποτέ δεν υπήρχε και δεν υπάρχει ενιαίο εθνικό συμφέρον. Δεν υπάρχει το ίδιο συμφέρον ανάμεσα στον εργάτη και το βιομήχανο, τον εφοπλιστή, το μεγαλοεπιχειρηματία. Τα συμφέροντά τους είναι ριζικά διαφορετικά. Ασυμβίβαστα. Η θεωρία του "εθνικού συμφέροντος" είναι ένα από τα μέσα που έχουν στη διάθεσή τους για να υποτάσσουν τους εκμεταλλεζόμενους στα δικά τους συμφέροντα, στη συνέχιση και διαιώνιση της εκμετάλλευσης. Ο τρίχρονος αγώνας του ΔΣΕ εξέφραζε την οργή και το ταξικό μίσος χιλιάδων εργατών και εργατριών που δούλευαν από ήλιο σε ήλιο, χωρίς κανένα ουσιαστικό δικαίωμα. Μπορεί ο ΔΣΕ να μη νίκησε, αλλά έδειξε ότι ο λαός έχει τη δύναμη και όταν το αποφασίσει μπορεί να επιβάλλει το δικό του, να διεκδικήσει την εξουσία. Το δίλημμα που τέθηκε τότε μπροστά στο εργατικό και λαϊκό κίνημα: "Τις αλυσίδες ή τα όπλα" δεν έχει μόνο ιστορική αξία. Επανέρχεται διαρκώς στις μέρες μας με νέες μορφές και περιεχόμενο. Με το κεφάλαιο ή με το λαό. Υποταγή και προσαρμογή στις αξιώσεις του κεφαλαίου ή ρήξη και ανατροπή. Με την αστική εξουσία ή την εργατική εξουσία. Καπιταλισμός ή Σοσιαλισμός. Ενδιάμεσες λύσεις δεν υπάρχουν, παρά μόνο η ασυμβίβαστη και αδιάλλακτη πάλη με την αστική τάξη, το κράτος, τα κόμματά της και την εξουσία της ως την οριστική ανατροπή της, για την εργατική εξουσία, το Σοσιαλισμό. Τα παραπάνω, μαζί με την ακλόνητη πίστη και αφοσίωση στο μεγάλο αυτό σκοπό του αγώνα και στην τελική νίκη είναι μερικές από τις πιο σημαντικές παρακαταθήκες που μας κληροδότησε η τρίχρονη εποποιία του ΔΣΕ. Τιμή και δόξα στους τιμημένους νεκρούς του ΔΣΕ. Τιμή και δόξα στο ΔΣΕ. Ο Γράμμος τι κι αν έπεσε, εμείς θα νικήσουμε".

Ο επικεφαλής του ψηφοδέλιου Επικρατείας του ΚΚΕ, Θανάσης Παφίλης δήλωσε ξεδιάντροπα, εντός της Βουλής (1/10/2021): «Ούτε πρόκειται να υποχωρήσουμε ούτε πρόκειται να συμβιβαστούμε σε αυτό που λέγεται αστική δικαιοσύνη και δημοκρατία». Και ο κατέχων την τελευταία τιμητική θέση στο Ψηφοδέλτιο Επικρατείας του ΚΚΕ, ομότιμος καθηγητής του Παντείου, Γιώργος Ρούσης, υποστήριζε στα social media, το ανατριχιαστικό: «Στον Μελιγαλά έγινε μισή δουλειά» και ότι «είναι μαγκιά να παίρνεις λεφτά από το Αστικό Κράτος για να το πολεμάς»! (Συνημμένα 2 & 3) Εξυπηρετεί, αυτή η στάση του ΚΚΕ, τη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος;

Giorgos Roussis

Φώτης Κοκοτός Δυστυχώς τότε στον Μελιγαλά έγινε μισή δουλειά .

Giorgos Roussis

 Add Friend

Όμοτιμος Καθηγητής at Πάντειον Πανεπιστήμιο Κοινωνικών και Πο...

Dimitris Kotsifakos

Καθηγητής και λες τέτοια πράγματα δημόσιος υπάλληλος είσαι δεν ντρέπεστε .Οποιες είναι οι απόψεις σου κρατατες για σένα Ντροπή

6 ώρ. Μου αρέσει!

14

Απάντηση

Giorgos Roussis

Dimitris Kotsifakos Μα αυτή είναι η μαγκιά να παίρνεις λεφτά από το Αστικό κράτος για να το πολεμάς και να συμβάλεις και συ σε αυτό .
Σ ευχαριστώ

Το άρθρο 29 του Συντάγματος επιτρέπει στον Άρειο Πάγο να κάνει ουσιαστικό έλεγχο για το αν κάποιο κόμμα υπηρετεί με τη δράση και τη λειτουργία του το δημοκρατικό πολίτευμα. Η σχετική κρίση και η μη ανακήρυξη συνδυασμών πρέπει, κατά κύριο λόγο, να στηριχθεί στην οργάνωση και στη δράση του κόμματος, και η απόδειξη βαρύνει τον Άρειο Πάγο. Η δέσμευση του άρθρου 35 του Ν. 5043/2023 (ΦΕΚ Α 91 - 13.04.2023) ότι «Η κρίση περί του ότι η δράση του πολιτικού κόμματος δεν εξυπηρετεί την ελεύθερη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος **δύναται να λάβει χώρα μόνο όταν υφίσταται καταδίκη σε οποιονδήποτε βαθμό υποψηφίων βουλευτών ή ιδρυτικών μελών ή διατελεσάντων προέδρων για τα αδικήματα των άρθρων 134, 187 και 187Α του Ποινικού Κώδικα.**» είναι καταφανώς αντισυνταγματική, καθώς ουσιαστικώς «δίνει την άδεια» στα κομματικά στελέχη οποιουδήποτε κόμματος να προβαίνουν σε εγκληματικές πράξεις, παραβαίνοντας το σύνολο του Ποινικού Κώδικα, πλην των 3 μνημονευομένων άρθρων, χωρίς η δράση τους να θεωρείται ασύμβατη με τη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος!

Δηλαδή θα μπορούσε να λειτουργεί νόμιμα ένα κόμμα π.χ. παιδεραστών, με καταδικασμένα για παιδεραστία ή και για φόνους τα στελέχη του, αλλά όχι για τα

αδικήματα των άρθρων 134, 187 και 187Α του Ποινικού Κώδικα; Θα μπορούσε να λειτουργεί νόμιμα ένα κόμμα, ο εκπεφρασμένος στόχος του οποίου θα ήταν η διάπραξη του αδικήματος της παιδεραστίας, ακόμα κι αν κανένα στέλεχος του δεν είχε καταδικασθεί για αυτό;

Εάν η Πολιτεία έδειχνε για τη δράση του ΚΚΕ τον ίδιο ζήλο που έδειξε για τη δράση της Χρυσής Αυγής, το ΚΚΕ θα έπρεπε να έχει αποκλεισθεί από τις εκλογές, και τα στελέχη του να έχουν καταδικασθεί, προ δεκαετιών, καθώς η δράση τους είναι ο ορισμός της παράβασης του άρθρου 134 του Π.Κ.: με βία και απειλή βίας επιχειρούν να αλλοιώσουν θεμελιώδεις αρχές και θεσμούς του δημοκρατικού πολιτεύματος και να αποστερήσουν τον Πρωθυπουργό, την Κυβέρνηση και τη Βουλή από την εξουσία που έχουν κατά το Σύνταγμα.

Τι άλλο πέρα από αποστέρηση της νομοθετικής εξουσίας από την Βουλή είναι οι συνεχείς διακηρύξεις του ΚΚΕ ότι τον τάδε νόμο ο «λαός» θα τον ακυρώσει στην πράξη, με τον «αγώνα» του, δηλαδή με τη βία που θα ασκήσουν τα τάγματα εφόδου του ΚΚΕ; (Όντως τα τάγματα εφόδου του ΚΚΕ έχουν καταστήσει ανενεργούς πολλούς κρίσιμους νόμους για τη δημοκρατία, όπως για παράδειγμα τους νόμους περί δημοσίων συγκεντρώσεων, περί παράνομων απεργιών, περί αφισορρύπανσης, περί εκλογής συνδικαλιστικών ηγεσιών, περί παρακώλυσης συγκοινωνιών.)

Τι άλλο πέρα από αποστέρηση της εκτελεστικής εξουσίας της κυβέρνησης είναι οι συνεχείς συμπλοκές που οργανώνει το ΚΚΕ με την αστυνομία κάθε φορά που η κυβέρνηση αποφασίζει κάτι με το οποίο το ΚΚΕ διαφωνεί, είτε πρόκειται για τον έλεγχο της εισόδου στα ΑΕΙ, είτε για το ποιες διεθνείς συμφωνίες θα συνάψει, είτε για το ποιους ξένους αξιωματούχους θα καλέσει για επίσημη επίσκεψη;

Τι άλλο πέρα από αλλοίωση θεμελιωδών αρχών και θεσμών του δημοκρατικού πολιτεύματος είναι οι περιφρουρήσεις απεργιών που αποστερούν από τον πολίτη το θεμελιώδες, στο δημοκρατικό πολίτευμα, δικαίωμα στην αυτοδιάθεση και στη νομή της περιουσίας του;

Επειδή το ΚΚΕ, με το πρόγραμμά του, την οργάνωση και τη δράση του όχι απλώς δεν εξυπηρετεί, αλλά υπονομεύει τη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος, Επειδή ουσιαστικώς το άρθρο 29 του Συντάγματος απαγορεύει να λειτουργούν στο πολιτικό σύστημα κόμματα των οποίων η δράση αντιστρατεύεται τη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος, Επειδή ο Άρειος Πάγος έχει την αρμοδιότητα να κρίνει το κατά πόσον ικανοποιούνται τα κριτήρια που το άρθρο 29 του Συντάγματος θέτει για την νομιμοποίηση ενός πολιτικού κόμματος, Επειδή το άρθρο 35 του νόμου Ν. 5043/2023 είναι αντισυνταγματικό καθώς ορίζει ένα πολύ στενό πεδίο εφαρμογής της κρίσης του Αρείου Πάγου περί του άρθρου 29 του Συντάγματος,

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ζητούμε την αποδοχή της προσφυγής μας και την μη ανακήρυξη του συνδυασμού του ΚΚΕ.

ΟΙ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΝΤΕΣ

ΓΛΑΥΚΟΣ-ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΤΖΗΜΕΡΟΣ – ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΓΑΡΟΥΦΑΛΗ ΚΡΑΝΙΔΙΩΤΗΣ – ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ